

KINH 1206. ƯU-BA-GIÁ-LA¹

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, Tỳ-kheo-ni Ưu-ba-giá-la² ở tại tinh xá với chúng Tỳ-kheo-ni trong vườn vua nước Xá-vệ. Sáng sớm đắp y, ôm bát vào thành Xá-vệ khát thực. Ăn xong trở về tinh xá, cất y bát, rửa chân xong, lấy tọa cụ vắt lên vai, vào rừng An-đà, ngồi dưới một bóng cây, nhập chánh thọ ban ngày.

Khi ấy Ma Ba-tuần tự nghĩ: ‘Hôm nay Sa-môn Cù-đàm đang ở nước Xá-vệ, vườn Cấp cô độc, có đệ tử là Tỳ-kheo-ni Ưu-ba-giá-la, ở tại tinh xá với chúng Tỳ-kheo-ni, trong vườn vua nước Xá-vệ. Sáng sớm đắp y ôm bát vào thành Xá-vệ khát thực, ăn xong trở về tinh xá, cất y bát, rửa chân xong, lấy tọa cụ vắt lên vai vào rừng An-đà ngồi dưới bóng một gốc cây, nhập chánh thọ ban ngày. Nay ta hãy đến đó gây chướng nạn.’ Liền hóa thành thiếu niên, dung mạo đoan chánh, đến chỗ Tỳ-kheo-ni Ưu-ba-giá-la nói kệ:

*Trên cõi Tam thập tam,
Diệt-ma, Đâu-suất-đà;
Hóa lạc, Tha tự tại,
Nguyện được sanh về đó.*

Khi ấy Tỳ-kheo-ni Ưu-ba-giá-la tự nghĩ: “Đây là những người nào mà muốn khùng bố ta? Là người hay không phải người? Hay là người gian xảo?” Tự nghĩ đã biết rõ đây ắt là ác ma muốn nhiễu loạn, liền nói kệ:

*Trên cõi Tam thập tam,
Diệt-ma, Đâu-suất-đà;
Hóa lạc, Tha tự tại,
Trên các cõi trời ấy,
Không lìa hành hữu vi³,*

1. Pāli, S. 5. 7. Upacālā. Cf. Theri. 197-198, 200-201. Biệt dịch, N^o100(222).

2. Ưu-ba-giá-la 優波遮羅. Pāli: Upacālā bhikkhunī.

3. Bản Pāli: kāmabandhanabaddhā te, “chúng bị trói bởi sợi dây ái dục”.

*Nên bị Ma khống chế;
Tất cả các thế gian,
Đều là tỵ các hành.
Tất cả các thế gian,
Đều là pháp dao động;
Tất cả các thế gian,
Lửa khổ thường cháy mạnh.
Tất cả các thế gian,
Đều khởi dậy khói bụi.
Không động cũng không lay;
Không tập cận phàm phu;
Không rơi vào đường ma;
Ở nơi đó an vui;
Lìa tất cả ưu khổ,
Xả bỏ mọi tối tăm.
Đã tác chứng tịch diệt,
Các lậu hết, an trụ.
Đã biết người, ác ma,
Hãy biến khỏi nơi này.*

Bấy giờ Ma Ba-tuần tự nghĩ: ‘Tỳ-kheo-ni Ưu-ba-giá-la đã biết rõ tâm ta’, trong lòng ôm lo, lặng lẽ biến mất.

M